ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ — ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ δρ. 18 — ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. ΧΡ. 23
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 9 — ΕΞΑΜΗΝΟΣ » » 13
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 5 — ΤΡΙΜΗΝΟΣ » » 10

Διὰ τοὺς δημοδιδασκάλους καὶ δημοσίους ὑπαλλήλους
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 15.— ΕΞΑΜΗΝΟΣ Δραχ. 8.—

Συνδρομαὶ Ἀμερικῆς

ΕΤΗΣΙΑ Δολλάρια 8.— ΕΞΑΜΗΝΟΣ 4.— ΤΡΙΜΗΝΟΣ 2.1

ΔΙ ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 5

ΕΜΠΡΟΣ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Δ. ΟΙΚ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κ. ΑΥΓΕΡΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ' ΑΡΙΘΜΟΣ 5.756 | ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 183 | ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ Ἀριθμὸς 5. | Ἐν Ἀθήναις ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1912

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΔΙΠΛΗ ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΔΙΠΛΗ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΙΣ

Διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν ἔως δεπλῆν τὴν χαράν, ὅτις ἀνηγγέλθη ἡ παράδοσις τῆς Θεσσαλονίκης. Τὴν μὲν πρώτην ἀνεπισήμως, ὅτε δὲν εἶχεν ἀκόμη συντελεσθῆ, τὴν δὲ δευτέραν ἐπισήμως, ὅτε ἦτο πλέον γεγονὸς καὶ τὴν ἀνήγγελον χαρμοσύνως κρουόμενοι οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν, προηγηθέντες αὐτὴν τὴν φορὰν τῶν παραστημάτων τῶν ἐφημερίδων.

Ἡ ἀπογοήτευσις δὲ ἐκ τῆς πρώτης διαψεύσεως, καὶ ἡ ἀδημονία ἐν τῇ παρατεινομένῃ σιωπῇ καὶ ἡ ἐν γένει ἀσάφεια τῆς καταστάσεως, παρεσκεύασαν τὴν κοινὴν γνώμην ὅπως αἰσθανθῇ τὴν χαρὰν ταύτην μὲ ὀλιγωτέραν διάχυσιν, ἀλλὰ μὲ βαθυτέραν συνείδησιν τῆς σημασίας τοῦ γεγονότος. Διότι ἡ κατάληψις τῆς Θεσσαλονίκης, ἄνευ αἱματοχυσίας, μὲ ὁλόκληρον τὴν ἐξ εἴκοσι πέντε χιλιάδων Τουρκικὴν φρουρὰν αἰχμάλωτον, πλὴν τῶν ἀξιωματικῶν ἀφεθέντων ἐλευθέρων ἐπὶ λόγῳ τιμῆς ὅτι δὲν θὰ λάβωσι μέρος κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον καὶ μὲ κολοσσαίαν ποσότητα πολεμικοῦ ὑλικοῦ καὶ ἀρμοδιοτήτων, ἀποτελεῖ νίκην μεγαλειτέραν ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην καὶ σοβαρωτάτην διὰ τὰς ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς συνεπείας της. Ὁ Στρατὸς δὲ οὗτος, ὅστις ἐγένετο κύριος τῆς Θεσσαλονίκης ἄνευ ἀπωλείας δυνάμεων, θὰ δυνηθῇ αὔριον ἀκμαῖος νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ἐν Σέρβοις καὶ ἐντεῦθεν αὐτοῦ συντρίμματα τοῦ Ζεκῆ πασσᾶ καὶ νὰ τοῦ καταφέρῃ τὸ τελευταῖον κτύπημα, ἀνοίγων τὸν δρόμον ἐλεύθερον πρὸς Βορβᾶν καὶ ἀναπολὰς καὶ φθάνων εἰς τὸ τέρμα τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐκστρατείας του.

Δύναται δὲ νὰ προσέχῃ τις ἀπὸ τοῦδε ἀλανθάστως, ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως δέκα ἡμερῶν καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἔργον θὰ ἔχῃ συντελεσθῇ, μολονότι αἱ ἀσυνήθειαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην βροχαὶ καὶ πλήμμυραι ἐν Μακεδονίᾳ, αἵτινες ἐπεβράδυνον τὴν πορείαν τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἐπαρουσίασαν πλημμυροῦντα καὶ τὸν ξηρότατον εἰς πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους χείμαρρον Ἐχέδωρον, θ' αὐξήσουν τὰς δυσχερείας τῆς νέας ταύτης ἐπιχειρήσεως, χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰ μεταβάλωσι τὴν αἰσίαν αὐτῆς ἔκβασιν. Οὕτω δὲ ὁ Τουρκικὸς στρατὸς τοῦ Ζεκῆ πασσᾶ, ἀποκλεισμένος πανταχόθεν, εἶνε προωρισμένος νὰ παραδοθῇ αἰχμάλωτος, ἀφισμένης εἰς αὐτὸν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐκλογῆς, μεταξὺ τῆς παραδόσεως αὐτοῦ εἰς τοὺς Σέρβους, οἵτινες ἐπέρχονται ἐκ Βορρᾶ καὶ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες θὰ προχωροῦν ἐκ τοῦ Νότου.

Συντελεσθέντος δὲ αἰσίως τοῦ σπουδαιοτέρου σκοποῦ τῆς ἐκστρατείας ταύτης διὰ τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης, λύεται ὁριστικῶς τὸ σοβαρώτερον ζήτημα ὅπερ ἀπὸ ἡμερῶν ἐκράτει τὴν κοινὴν γνώμην ἀνήσυχον καὶ ἐν ἀγωνίᾳ. Ἐφεξῆς βλέπει κανεὶς τὰ πράγματα καθαρώτερα. Καὶ ἦσαν ὁμολογουμένως εἰλικρινεῖς καὶ δίκαιαι αἱ ζωηραὶ ἐκδηλώσεις τῆς εὐγνωμοσύνης αἵτινες ἀπηυθύνθησαν πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ Διαδόχου καὶ τὸν κ. πρωθυπουργόν, μετὰ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αἵτινες ἀνεπέμφθησαν πρὸς τὸν Ὕψιστον ἐν τῇ Μητροπόλει. Διότι τὸ γεγονὸς τοῦτο θὰ ἔχῃ ἀνυπολόγιστον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως τῶν τυχῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΗΜΕΡΑ ΧΑΡΑΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΩΣ

Θὰ ἦνε ἀφαντάστως συγκινητικὴ ἡ δοξολογία, ἥτις θὰ γείνῃ σήμερον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἱερουργοῦντος τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Θεοκλήτου, καὶ μεταβαίνοντος εἰς αὐτὴν τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Διαδόχου.

Ὕστερον ἀπὸ πεντακοσίων ἐτῶν δουλείαν, ἡ Ἑλληνικωτάτη πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας, βλέπει καὶ πάλιν κυματίζουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ, καὶ Ἕλλην Βασιλεὺς εἰσέρχεται ἐν αὐτῇ θριαμβευτής.

Τίς ὀφθαλμὸς θὰ μείνῃ ἀδάκρυτος, ὅταν θὰ ψαλῇ τὸ

Δόξα Σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς
Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ
καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη,
ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ἢ ὅταν ἐξερχόμενοι τοῦ τυπικοῦ θὰ ψάλουν:

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια.

Ἢ ὅταν θὰ εἴπουν τό:

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν Σου
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου,
νίκας τοῖς βασιλεῦσι
κατὰ βαρβάρων δωρούμενος,
καὶ τὸ Σὸν φυλάττων
διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

Θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχεῖς ὅσοι θὰ παραστοῦν εἰς τὰς συγκινητικὰς ταύτας στιγμάς. Εἶνε ἀπὸ τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα οὐδέποτε λησμονοῦνται.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΙ

Ἔκαμον παρατηρήσεις καὶ οἱ κύριοι

λόγον δὲν εἶνε ἢ δὲν δύναται νὰ εἶνε στρατεύσιμοι πολεμοῦν μὲ τὴν ἀνυπομονησίαν των, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀξιοκαταφρόνητον ὅπλον. Ἡ ἀνυπομονησία των ἐκμηδενίζει τὰς ἀποστάσεις, κινεῖ τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα μὲ ἠλεκτρικὴν ταχύτητα, δὲν τὴν ἀναχαιτίζουν ἐδαφικαὶ δυσχέρειαι, οὔτε τοῦ καιροῦ αἱ ὁρμήτητες δυσχεραίνουν τὴν προέλασίν της. Διέρχεται ἀπορθήτους ἀνωμαλίας, συλλαμβάνει χιλιάδας αἰχμαλώτων καὶ ἐκπορθεῖ τὰς πόλεις πολλὰς ἡμέρας πρὸ τῆς πραγματικῆς ἐκπορθήσεώς των.

Ἐννοεῖται ὅτι μεθ' ὅλην τὴν ὁρμὴν μὲ τὴν ὁποίαν προελαύνει εἰς τὴν Μακεδονίαν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς δὲν δύναται νὰ συμβαδίζῃ μὲ τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν μενόντων εἰς τὰς Ἀθήνας, οἵτινες προελαύνουν διὰ τῆς φαντασίας καὶ διανύουν ὄχι τὰς πραγματικάς, ἀλλὰ τὰς ἐπὶ τῶν χαρτῶν ἀποστάσεις. Καὶ ἡ Ἀθηναϊκὴ ἀνυπομονησία παθαίνει ἀπογοητεύσεις καὶ ἀδημονεῖ.

Τὴν Θεσσαλονίκην ἔχει καταλάβει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Τὴν καταλαμβάνει, τὴν ἀφήνει, φθάνει εἰς τὰ πρόθυρα, ἀπομακρύνεται ἐκ νέου, διαπραγματεύεται, λαμβάνει αἰθερογραφικὰ τηλεγραφήματα, βλέπει ὀπτασίας. Προχθὲς τὴν κατέλαβεν ὁριστικῶς καὶ πάλιν ἡ κατάκτησίς της προηγήθη τῆς πραγματικῆς. Ὁ τηλεγραφητὴς τοῦ Γιδᾶ ἐνήργησεν ὡς ἀντιπρόσωπός της καὶ ἔσπευσε νὰ εἰσαγάγῃ τὸν Διάδοχον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην πρὶν ἢ παραδοθῇ ἡ πόλις. Καὶ ἡ κατάληψις τῆς Θεσσαλονίκης ἑορτάσθη προκαταβολικῶς.

Ἀλλ' ἡ ἀνυπομονησία εἶνε νόσημα τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν κατευνάζεται. Οἱ ἀνυπόμονοι τρώγονται μὲ τὰ νυχά των καὶ κατορθώνουν νὰ εὑρίσκουν πάντοτε ἀφορμὰς διὰ νὰ μὴ εἶνε εὐχαριστημένοι, διὰ νὰ σχάλλουν.

Μόλις ἐκόπασεν ὁ προχθεσινὸς πάνδημος ἐνθουσιασμός, εἷς ἐκ τῶν ἀνυπομόνων μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

— Τί βγαίνει ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα; Ἔγινε μάχη πρὸ τῆς παραδόσεως;

— Δὲν βγάζω τίποτε. Περιμένω νὰ μάθω θετικὰ πράγματα καὶ ἔχω τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμένω.

— Ἐγὼ ὅμως συμπεραίνω ὅτι ἡ πόλις παρεδόθη ἀμάχητεί καὶ διὰ νὰ μὴ γίνεται λόγος περὶ αἰχμαλώτων, φαίνεται ὅτι ἡ φρουρὰ τῆς Θεσσαλονίκης ἔφυγε.

— Ἄϊ, κι' ἂν ἔφυγε;

— Ἂν ἔφυγε;... Ἂν ἔφυγε ὁ Τουρκικὸς στρατός, ἐλαττοῦται κατὰ πολύ, κ τὰ τὸ ἥμισυ μπορῶ νὰ πῶ, ἡ σημασία τ τίας. Ὁ στρατὸς ποὺ φεύγει δὲν χά τι. Κάπου θὰ συγκεντρωθῇ καὶ κάτ θὰ τὸν συναντήσωμεν ἐκ νέου.

— Καὶ θὰ φύγῃ πάλιν.

— Ἀλλ' ἂν ἐνωθῇ μὲ ἄλλα τμήμα στρατοῦ, ὅπως ὁ στρατὸς ποὺ ἔφυγεν τὸ τὰ Σκόπια καὶ συνεκεντρώθη πε τὸν πυρῆνα τοῦ Μοναστηρίου;

— Ἂν ἐνωθῇ μὲ ἄλλον στρατόν, τοῦ μεταδώσῃ τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ τ ἀδυναμίαν του. Στρατὸς ἡττημένος ἀποσυντεθειμένος ἔχει πολὺ μικρὰν πο μικὴν ἀξίαν καὶ μᾶλλον χαλᾷ παρὰ ἐ σχύει τὸν στρατὸν εἰς τὸν ὁποῖον προσ θεται.

Χθὲς πάλιν εἶδα τὸν ἀνυπόμονον, ὅτ ἤδη εἶχε βεβαιωθῆ ἐπισήμως ἡ κα λψις τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐννοεῖται ἦτο εὐχαριστημένος, ἀφοῦ μάλιστα ἐβ βαιώθη ὅτι 25,000 Τούρκων ἔγιν αἰχμάλωτοι. Μετ' ὀλίγον ὅμως μία σ ψις ἐσκίασε τὸ μέτωπόν του.

— Καλά, βρὲ ἀδελφέ, εἶπε ἀλλά

Ὁ Ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ καὶ Διάδοχος τοῦ Ἑλλην. θρόνου, ὅστις χθὲς εἰσῆλθε μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

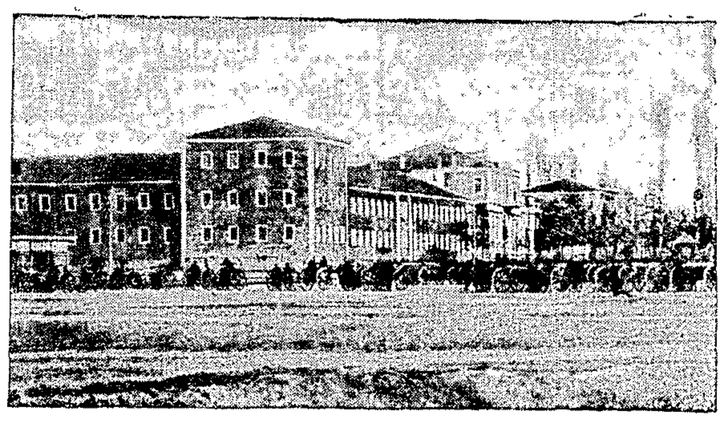

Οἱ μεγάλοι στρατῶνες τῆς Θεσσαλονίκης.